

DERLEME HİKAYELER

MEHMET AKİF İLKOKULU

YAZAR: 2.SINIF
ÖĞRENCİLERİ

Bu kitap Dilimizin Zenginlikleri Projesi kapsamında hazırlanmıştır.

HAYAT BİR MUCİZE

Maya beyaz tüylü, mavi gözlü yavru bir kedidir. Annesi ile beraber günlerini sokaklarda mutlu bir şekilde geçirmektedir. Annesi Maya'yı sokakta ve çöpte bulduğu yiyecekler ile besliyor, ona sevgi ve şefkat gösteriyordu. Maya'nın annesi bir gün yiyecek bulmaya gitti ve bir daha geri dönmedi. Maya annesinin dönmesini güncelerce aynı yerde bekledi. Ancak annesi geriye dönmedi. Maya annesini çok özleyiyor ve merak ediyordu. Maya annesini bir süre bütün park ve sokaklarda aradı ama hiçbir ize rastlayamadı. Annesinin başına kötü bir şey gelmeseydi asla onu yalnız bırakmayacağını çok iyi biliyordu. Annesinin dönmesi için her gece dua etti, ama annesi dönmedi. Maya bu süreçte iyi beslenemiyor ve yalnız kalmaktan çok korkuyordu. Sokaklar yavru bir kedi için güvenli değildi. Maya başının çaresine bakması gerektiğini anladı ve yiyecek bulabilmek için yuvasından uzaklaşmaya başladı. Sokakta yiyecek ararken bir apartmanın önünde kapta mama ve su olduğunu fark etti. Karnı da çok acıkmıştı, etrafa iyice baktı ve kimsenin olmadığını görünce usulca mamadan yemeye başladı. Bu mamaları çok sevimli ve hayvanları çok seven bir kız bırakıyordu. Maya bu apartmanın yanından uzaklaşmak istemiyordu. Etrafı inceledi ve apartmanın karşısında terkedilmiş bir ev olduğunu gördü onun bahçesinde günlerini geçirmeye başladı. Bir gün yine o sevimli kızı gördü, yanında bir arkadaşı vardı ona Alya diye seslendi. Maya sanki kaybettiği annesinin kokusunu bu yardımsever kızda bulmuştu. Apartmanın önüne her gün mama ve su bırakıldığı için Maya artık aç kalmıyor ve kendini iyice toparlamıştı. Ancak hala akli geriye dönmeyen annesindeydi, annesine ne olduğunu ve başına ne geldiğini çok merak ediyor, aklına geldikçe çok üzülüyordu. Maya yavru bir kedi olduğu için zaman zaman büyük kediler onun mama yemesine izin vermiyor ve onu dışlıyordu. Alya büyük kediler tarafından Maya'nın dışlandığını fark etti. Maya'nın büyüebilmesi için bazı zamanlar ona ayrıca süt veriyor ve onu seviyordu. Maya bu durumdan çok hoşlanmıştı ve Alya'yı her gün görmek için sabırsızlanıyordu. Alya'yı okuldan dönerken gördüğünde hemen koşarak yanına gidiyor ve paçalarına tırmanıyordu. Alya'da bu durumdan çok hoşnuttu. Ancak bir gün Alya okuldan dönerken çok fazla yağmur yağıyordu. Maya'nın merdivenin köşesinde çok fazla ıslandığını ve titrediğini gördü. Alya hayvanları çok seviyordu ve yavru bir kedinin bu soğuk ve yağmurda dışarda kalırsa yaşamayacağını biliyordu. Maya'yı eve götürmek istedi fakat bir sorun vardı. Alya'nın annesi evde hayvan kesinlikle istemiyordu. Alya biraz daha düşündü ve Maya'yı bu halde bırakamayacağına karar verdi. Onu montuna sararak eve götürdü. Annesinden gizlice onu yıkadı ve tüylerini kuruttu. Maya olan biteni şaşkınlıkla izliyor ama Alya ile olduğu için çok mutluydu. Alya, Maya'yı nasıl saklayacağını düşündü ve dolabın içerisinde ona bir yuva yaptı. Hava alması içinde dolabın camını çıkardı. Annesi yanına geldiğinde Maya'yı yuvasına koyuyor, tek kaldığında hemen yanına alıyordu. Alya akşam yemeği yedikten sonra odasına çekildi. Hemen Maya'yı yanına aldı ve kitap okumaya başladı. Alya ve Maya'nın çok uykusu gelmişti. İkisi de yatakta uyuya kaldı. Sabah annesi Alya'yı uyandırmak için geldiğinde Maya'yı gördü ve şok geçirdi. Alya'ya dönerek hemen açıklama yapmasını istedi. Maya çok korkmuştu yeniden sokaklara döneceği ve Alya'dan uzak kalacağı için çok endişeliydi. Maya içinden bir dilek diledi, " keşke bir mucize olsa ve Alya'nın annesi beni kabul etse" dedi. Alya annesinden öncelikle çok özür diledi. Maya'nın yağmurda çok ıslandığını ve onu orada bıraksaydı çok hastalanacağını düşündüğü için eve getirdiğini anlattı. Annesi bir kedi sahiplenmenin çok bir büyük bir sorumluluk olduğunu ve bununla başa çıkamayacağını söyledi. Alya annesine Maya'yı çok sevdiğini onun tüm bakımlarıyla kendisinin ilgileneceğini ve asla sorumlulukları aksatmayacağını sözünü verdi. Annesi bir şartla bu kedinin evde kalabileceğini söyledi. Alya ve Maya merakla annesine baktı ve Alya şart nedir annecim dedi. Annesi bu kedi bugün içerisinde yaramazlık yapmazsa bizimle yaşayabilir. Yaramazlık yaparsa onu hemen sokağa geri gönderirim dedi. Alya annesine Maya'nın çok uslu bir kedi olduğunu asla yaramazlık yapmayacağını söyledi. O sırada Alya mutfığa gitti ve odasına döndüğünde annesinin çoktan Maya'yı kucağına alıp onu sevdiğini gördü ve çok şaşırdı. Alya mutfaktayken annesi Maya'ya evimize hoş geldin güzel kedicik, seni hiçbir zaman

göndermeyeceğim sadece Alya'ya küçük bir şaka yaptım dedi. Daha sonra Alya ve annesi Maya'yı yanlarına alarak Maya'nın evde yaşayabilmesi için gerekli eşyaları aldılar. Eve döndüklerinde Alya'nın babası da işten gelmişti. Maya'yı gördüğünde şaşırды ama kızının hayvanları çok sevdiğini biliyordu. O yüzden Alya'ya hiç kızmadı. Alya'nın o gün doğum günüydü. Akşam ailesi Alya'ya sürpriz yaptı ve bir pasta kestiler. Alya dileğinde Maya'dan hiç ayrılmamayı diledi. Bu geçirdiğim en güzel doğum günü Maya'da benim en güzel yaş günü hediyem oldu dedi. Bu aile artık 4 kişi olarak hayatlarına mutlu şekilde devam ettiler. Maya artık hayatın mucizelerine hep inandı ve "Hayat Bir Mucize" dedi.

KURBAĞA VIRAK

Çok güzel bir ormanda bir göl varmış. Bu gölde Vırak adında bir kurbağa yaşarmış. Bu kurbağa su içmeye gelen hayvanlarla dalga geçer, eğlenirmiş. Bir gün kirpiye:

— “Kirpi kardeş, o dikenler sana hiç yakışmıyor.” demiş. Kirpi çok üzülmüş. Ceylana ise:

— “Ceylan kardeş bacakların çok zayıf. Bu bacaklarla nasıl hızlı koşuyorsun, anlamıyorum. Benim bacaklarım bile seninkilerden daha güçlü” demiş. Ceylan bu duyduklarına çok üzülmüş. Bir daha bu göle su içmek için gelmemeye karar vermiş. Yine bir gün baykuşu gören Kurbağa Vırak:

— “Hey dostum, ne kadar pörtlek gözlerin var! Hah hah ha!” diyerek gülmüş. Baykuş, ne diyeceğini şaşırılmış. Oradan üzgün bir şekilde uzaklaşmış. O günden sonra hayvanlar su içmek için Kurbağa Vırak’ın gölüne gitmemişler.

Kurbağa Vırak günlerce hayvanların gelmesini beklemiş. Ancak gelen giden olmamış. Kurbağa Vırak hayvanların neden gelmediğini merak etmeye başlamış. Bir gün oradan bir kertenkele geçiyormuş. Hemen sormuş:

— “Neden kimse buradan su içmeye gelmiyor kertenkele kardeş?” demiş. Kertenkele:

— “Çünkü sen onların dış görünüşleri ile dalga geçtiğin için onlar artık buradan su içmek istemiyor. Ormandaki dereye su içiyorlar.” demiş.

Kurbağa Vırak, işte o zaman hatasını anlamış. Hemen dereye gidip hayvanlardan özür dilemiş. Onlara bir daha böyle şeyler yapmayacağına söz vermiş. O günden sonra çok mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Ömer YILMAZ

2/K - 400

EN GÜZEL DOĞUM GÜNÜ

Merhaba, benim adım Betül. 8 yaşındayım. 2-A sınıfına gidiyorum. Kitap okumayı, resim yapmayı ve doğadaki canlıları keşfetmeyi çok seviyorum. Mete adında anasınıfına giden çok tatlı bir kardeşim var. Bazen yaramazlıklarıyla bizi yorsa da hepimiz onu çok seviyoruz. Annemin adı Zeynep. Onun küçük bir pastacı dükkanı var ve nefis pastalar yapar. Babamın adı da Murat. O bir kukla sanatçısı. Bazen bize kukla gösterileri yapar. Ailece çok eğleniriz.

O gün çok heyecanlıydım. Çünkü yarın Ramazan ayı başlayacaktı ve ben ilk defa tam gün oruç tutacaktım. Daha önceleri tekne orucu tutmuştum ama hiç tam gün oruç tutmamıştım. Bugün ailece Ramazan alışverişine gittik. Mutfak ihtiyaçlarımızı aldıktan sonra bir kitapçıya gittik. Babam bize 'Ramazan Coşkusu' adında bir kitap ve çok güzel süsler aldı. Eve döndüğümüzde akşam yemeğimizi yedik ve hep beraber aldığımız süsleri salona astık. Evimiz ıslık ıslık olmuştu. Ailece çok sevinçliydik. Çünkü bu gece ilk sahura kalkacaktık. Yatmadan önce bugün aldığımız kitabı kardeşime okudum. Kitabı çok beğenmiştik. Kitabın sonunda ne olacağını çok merak ediyorduk ama kitabın sonunu okuyamadan uyuyakalmışız. Güm güm davul sesleriyle gözlerimizi açtık. Hızlıca kalkıp mutfağa koştuk. Annem ve babam çok güzel bir sofraya hazırlanmışlardı. Hep beraber sahurumuzu yaptık. Kardeşim daha fazla uykusuzluğa dayanamadı ve yatmaya gitti. Anneme sofrayı kaldırmasında yardım ettim. Sonra hep birlikte sabah namazını kıldık. Annem çok erken olduğunu ve biraz daha uyumam gerektiğini söyledi. Ben uykum olmadığını söylesem de farkında olmadan koltukta uyuyakalmışım. Sabah kardeşimin sesiyle uyandım. Kardeşim benimle oyun oynamak istediğini söyledi. Birlikte saklambaç oynadık ve daha sonra resim yaptık. Zaman bir türlü geçmiyordu. Çok susamıştık ve acıkmıştım. Sonra pencerenin kenarına oturdum ve yağın karı seyretmeye başladım. Birden gözümün önünden tatlılar, börekler, sarmalar geçmeye başladı. Sanırım açlıktan hayal görmeye başlamıştım. En iyisi kalkıp bir şeylerle uğraşmaktı, böylece zaman daha çabuk geçerdi. Mutfağa annemin yanına gittim ve iftara kaç saat kaldığını sordum. Annem sadece bir saat kaldığını söyledi. Bu duruma çok sevindim ve anneme iftar hazırlıklarında yardım etmeye başladım. Babamla Mete de sıcak Ramazan pidesi almaya gittiler. Annemler nefis yemekler hazırladık ve sofrayı kurduk. Babam ile Mete pideleri getirdi. Hep beraber sofraya oturduk, ezanın okunmasını bekledik. Veee işte beklenen an geldi ve ezan okundu! 'Bismillah' deyip orucumuzu açtık. Yemeğimizi yedik ve annem bir anda mutfağa gitti. Elinde harika bir pasta ile geldi. Nasıl da unutmuşum, bugün benim doğum günüm! Annem ve babam beni yanağımdan öptüler ve bugün için beni tebrik ettiler. Annemin benim için yaptığı pastayı afiyetle yedik. Babamın da bana bir sürprizi vardı. Bize Karagöz ve Hacivat gösterisi yaptı. O gün benim için en güzel doğum günü oldu.

Zehra AKTAŞ

2-D Sınıfı

Okul No: 930

EKMEK KOKUSU

Sabahın erken saatlerinde kimimiz okula, kimimiz işe, kimlerimiz de farklı sebeplerden dolayı erken kalkarız. O saatlerde fırınlardan yayılan ekmeğin kokusu sokakları sarar. Herkesin burnuna gelen bu koku tok olan insanın bile iştahını kabartır. Sevmeyen olmaz ekmeğin kokusunu.

Bir sabah babamla evimizin yakınındaki fırına gittik. Merak ettiğim için babam beni buraya getirmişti. Ellerimle fırının buğulanan camını silip fırının içine baktım. İçeriden yükselen o mis gibi ekmeğin kokusu, burnumu gıcıkıyor, midemi guruldatıyordu. Burası sanki büyüdü bir yerdi. Odun ateşinin kızıl alevleri, hamurun kabarışı, sıcak ekmeğin fırından yeni çıktığında yaydığı buhar... Hepsi bana büyüdü geliyordu. Fırıncı Mehmet amca babamın arkadaşıydı. Beni görünce gülümsedi. "Gel bakalım yavrum ekmeğin nasıl yapılır göstereyim." dedi. Hamuru yoğururken un taneleri her yerime bulaşmıştı, hamur ellerime yapışmıştı. Fırının içine bakarken gözlerim kamaştı. Sıcak taşların üzerindeki ekmeğin kokusu, altın rengine dönmüşlerdi. Birlikte yaptığımız ekmeğlerden birini bana uzattı. Kokladım sonra bir ısırık aldım. Dünyanın en güzel şeyi gibiydi. Akşama kadar fırında vakit geçirdik. Akşam eve giderken pişirdiğimiz ekmeğlerden alıp evin yolunu tuttuk.

Eve gelince üzerimi değiştirip yatağıma uzandım. Yorgun ama mutlu bir şekilde gözlerimi kapattım. Burnumda ekmeğin kokusu hala duruyordu. O an anladım ki ekmeğin sadece bir yiyecek değildi. Ekmeğin kokusu, kimilerinin çocukluğu, kimilerinin mutluluğu, kimilerinin kazanç kapısı ve daha bir çok şey... büyükten küçüğe herkesin çok sevdiği sıcak ekmeğin kokusunu sonsuza dek saklayabilsek keşke... o gece çok güzel bir rüya gördüm. Bütün dünya ekmeğin kokuyordu...

Göktuğ Asil ÖZTÜRK

2/1 Sınıfı

BENİM İLK GÖSTERİM

İşil 6 yaşında, sarı saçlı ve mavi gözlü okula gitmeyi çok seven mutlu bir çocuktur. Okumayı öğrenmeyi çok istiyordu ama önce anaokulunu bitirmesi gerekiyordu. İşil o gün sabah kalktı kahvaltısını yaptı ve okula gitti. Okulunu çok seviyordu ama bitmesine bir ay kalmıştı. O gün öğretmeni okul biteceği için bir gösteri hazırlayacaklarını söyledi. İşil bunu duyunca çok sevindi, hayatında hiç gösteri yapmamıştı. Annesi İşil'i okuldan almaya gelince heyecanla annesine koştu. İşil annesine okulda olanları anlattı ve çok çalışmalıyım dedi. Ertesi gün öğretmeni gösteri hakkında bilgi verdi, çalışmalara başlıyoruz dedi. İşil çalışmalarda çok iyiydi, evde her akşam gösterisine hazırlanıyordu. İçinde biraz korku vardı. Çünkü heyecandan yapamazsam diye düşündü. Sonunda o gün gelmişti. İşil gösteri kıyafetlerini hazırladı, erkenden yattı. Heyecandan uyuyamıyor, bir an önce sabah olmasını istiyordu. Annesi sabah İşil'i çağırıyor, hazırlanıp hep birlikte evden çıktılar. Gösterinin yapılacağı yere gittiler. Annesi İşil'i öğretmenin yanına götürdü. Arkadaşları ile birlikte gösteri sırasının onlara gelmesini beklediler. İşte sıra onlara gelmişti. Hep birlikte sahneye çıktılar. Sahne o kadar büyüktü ki ! İşil daha çok heyecanlandı. Hayatının en güzel günüydü. Perde açılmaya başlayınca İşil'in gözleri ailesini aradı. İlk defa onu izleyeceklerdi. Seyirciler arasında annesini ve babasını görünce çok mutlu oldu. Salon çok kalabalıktı. Müzik başladı ve İşil sarı elbisesiyle en önde dans etti. Gösteri bittiğinde herkes onları alkışlıyordu. İşil bu ilk gösterisini hiç unutmuyacaktı. Koşarak ailesinin yanına gitti ve annesine sarıldı. Annesi İşil'a seninle gurur duyuyorum yavrum dedi.

BUĞLEM KURUCU

2 / B 953

AÇ GÖZLÜ AHTAPOT

Bir varmış, bir yokmuş, masmavi denizin ve güçlü dalgaların olduğu berrak bir okyanus varmış. Bu okyanusta rengarenk balıklar, büyük balinalar, yunuslar, ahtapotlar ve daha bilmediğimiz bir sürü canlı yaşamış. Ancak bu okyanusta yaşayan bir kırmızı ahtapot varmış. Bu ahtapot kurnaz ve paylaşmayı sevmeyen bir ahtapotmuş. Tüm hayvanlar yiyeceklerini kırmızı ahtapot ile paylaşırken, kırmızı ahtapot bulduğu her şeyi bir köşede tek başına yermiş.

Kırmızı ahtapot bir gün yiyecek aramak için suların derinliklerinde gezinirken küçük bir balığa rastlamış. Küçük balık halsiz görünüyormuş ve kırmızı ahtapota:

- Sevgili kırmızı ahtapot, çok açım! Yakınlarda yiyecek bulabileceğim bir yer biliyor musun ?Bütün gün dolaştım,bulamadım. O kadar açım ki yüzmeye gücüm kalmadı demiş.

Kırmızı ahtapot gayet umursamaz bir şekilde:

- Hayır, bende bulamadım, demiş ve yoluna devam etmiş.

Oysa kırmızı ahtapot, yakınlarda bir yiyecek kokusua alıyormuş. O yöne doğru ilerlemeye başlayan ahtapot,sekiz kolunun her birine birer yiyecek alıpbir köşede tek başına yemeyi planlıyormuş.

Yiyecek hayali kurarken suyun bulanıklaşmaya başladığını fark edememiş ve bataklığa gitmeye başlamış ve bir anda bataklığa saplanıp hareket edemez hale gelmiş. Çırpınmış ama kurtulamamış. Çaresizce bağırmaya yardım istemeye çalışmış.

- İmdat! İmdat! diye bağırarak birilerinin kendisini duymasını beklemiş.

O kadar uzaktaymış ki, kimse sesini duymamış. Kendini kurtarmak için her çabası faydasız kalmış. Aradan saatler geçmiş ama kimse onu duymamış, korkmaya başlamış ve bencilliğinin günün birinde başına dert olacağını düşünememiş. Son bir umutla bağırmaya devam etmiş:

- Kimse yok mu? Kurtarın beni! İmdat!

Bu sırada küçük balık, açlık ve yorgunluktan uyumak üzereyken ahtapotun sesini duymuş. Sesin geldiği yere doğru yüzmeye başlamış. Bulanıklığın içine sıkışıp kalan ahtapotu görmüş. Balığı gören ahtapot çok sevinmiş:

- Lütfen bana yardım et! demiş.

Küçük balık, dikkatlice ilerleyip kırmızı ahtapotun yanına gelmiş. Hiç düşünmeden ahtapota yardım ederek onu bulunduğu yerden kalan gücünü de kullanarak çıkarmayı başarmış.
Kırmızı ahtapot:

- Sana çok teşekkür ederim küçük balık demiş.

Küçük balık :

Kurtulduğuna sevindim , kim olsa benim gibi yapardı. Birine yardım etmek önemlidir demiş.

Kurtulduğuna sevinen ahtapot , bencilliğinin farkına varmış ve küçük balığa:

- Hadi, şimdi senin karnını doyuralım, demiş. Birlikte güzel yiyecekler bulup birlikte yemişler.

Her zaman kulağımıza küpe olmalı "sevgi birliğe, bencillik ise yalnızlığa götürür", unutmayalım.

YAZ TATİLİ

Yaz mevsimine girmiştik. Karnem çok iyiydi. Annemler yaz tatilinde köye gitmeyi düşünüyorlardı. Köye gitmek için iki günümüz vardı. Annem valizleri hazırlarken ben de anneme yardım ederek işini kolaylaştırıyordum. Sonunda gitme vakti geldi. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra nihayet köye varmıştık.

Kuzenim Zeynep bana sımsıkı sarıldı ve

- Melek seni yedi aydır görmedim ne kadar çok özlemişim dedi.
- Göremezsin tabii Zeynep okul vardı ya!
- Bu arada Minnoş nerede? Onu da çok özledim.
- O şu an uyuyor, uyanınca özlem giderirsin.
- Peki olur, dinlensin.

Kuzenim bana şaşırarak baktı.

- Melek sen hiç böyle davranmazdın, Minnoş' u görmek için ısrar ederdin dedi.

Bu sırada Minnoş geldi beni görünce gülümsedi.

- Merhaba Melek, hoş geldin, nasılsın?
- Merhaba Minnoş, iyiyim, çok teşekkür ederim. Sizinle oyun oynamayı çok özledim. Hadi oyun oynayalım mı?

Üç arkadaş saklambaç oynarken Minnoş eski bir evin yanına gitti. Bu ev biraz korkutucu görünüyordu. Eve girince Minnoş bizi telefon ile aradı. Çok tedirgin ve korkmuş bir şekilde konuşuyordu.

- Korkutucu bir evin içindeyim. Çok korkuyorum. Hemen yanıma gelir misiniz?

Zeynep

- Tabii ki geliriz, hemen bize konumunu gönder.

- Tamam gönderiyorum dedi Minnoş.

Minnoş dayanamayıp içeride dolaşmaya başladı. Onun gibi bir sürü kedi ile karşılaştı.

Kafası çok karışmıştı ki biz geldik. Hemen bize içeride gördüklerini anlatmaya başladı.

- Arkadaşlar orada benim gibi kediler vardı. Onlar ile biraz konuştum, sizlerden bahsettim, benim sizden yardım istediğimi duyunca şaşırdılar.

İçlerinden biri

- İnsanlarla yaşamak zor değil mi? Burada bizimle kalabilirsin dedi.

Ben de kedilere

- Hayır, Melek ile Zeynep'i seviyorum onlarla mutluyum dedim.

Biz üçümüz bu şekilde konuşa konuşa eve doğru yürüdük, birbirimize gülümseyerek beraber geçireceğimiz tatilin planlarını yapmaya başladık.

Gökten üç elma düşmüş,
Biri bu hikayeyi okuyana,
Biri hikayeyi yazana,
Biri de bu kedilerin başına.

S O N

Aslı TÜZÜN

2/C 1024

EDA İLE BONCUK

Bir ilkbahar sabahıydı.Eda uyanıp kalktı.Pencereyi açtı;hava çok güzeldi.Eda,en sevdiği pembe kedili elbisesini giymeye karar verdi.Saçına kedili tokalarını taktı.Kedili olan her şey onun için vazgeçilmezdi.Çünkü en büyük hayali,bir kedisinin olmasıydı.Dışarı çıkmak için heyecanlandı.

-Annesi:"Eda,hazırsan kahvaltıya inebilir misin?"dedi.

-Eda:"Tamam! Anneciğim."dedi.

Eda masaya oturdu:

-"Anneciğim,biz kedi sahiplenebilir miyiz?Kedileri çok sevdiğimi biliyorsun.Evde canım çok sıkılıyor."dedi

-Annesi:"Edacığım,istersen mahallemizin sevilen veterineri Ayşe Abla'nın yanına gidebilirsin."dedi.

-Eda:"Anneciğim,ben hayvanları çok ama çok seviyorum.Ben büyüyünce Ayşe Ablam gibi veteriner olmak istiyorum." dedi

Eda her gün klinikteki hayvanları ziyaret etmeyi ve onlarla ilgilenmeyi çok severdi.Özellikle kedilerle ilgilenmek onu çok mutlu ederdi.Büyük bir heyecanla koşarak mahallenin veterineri Ayşe Hanımın yanına gitti.İçeriye girdiğinde masada yaralı bir kedi yavrusuyla kaşılaştı.Ve yanına yaklaştı.Büyük bir üzüntüyle:

- "Ayşe Abla kediye ne oldu?" diye sordu.

-Veteriner Ayşe Hanım:"Edacığım,kediye araba çarpmış.Bakkal Mehmet Amca getirdi.Onu hemen tedavi etmem gerekir.İstersen bana yardım edebilirsin.Ne dersin?"

-Eda:"Tabiki!Çok seviniyim.Yanımda da durabiliirim.Gözümü ondan bir dakika ayırmayacağıma söz veriyorum."dedi.

-Veteriner Ayşe:"Kedimizin bacağında ufak bir sıyrığı var.Bir kaç güne birşeyi kalmıyacak."

Eda:"İyileştiğinde durumu ne olacak Ayşe Abla?"

Veteriner Ayşe:"Edacığım,istersen sahiplenebilirsin.Bu konuyu ailenle konuşur,bu hayalini gerçekleştirebilirim." dedi.

Eda:"Bu benim en büyük hayalim.Çok mutlu olurum." dedi

Eda heyecanla ailesinin yanına koştu.Yaşadıklarını ailesine anlattı.Ayşe Hanımın sahiplenme fikri çok hoşuna gitmişti.Ailesi kızlarının hayalini gerçekleştirme fırsatı yakalamıştı.Veteriner Ayşe Hanımın yanına gittiler.Kedinin iyileştiğini gördüler.Ailesi sahiplenmek için gerekli olan herşeyi yaptı.

-Eda:"Anneciğim,bugün çok mutluyum.Hayallerim gerçek oldu.Artık benim de bir kedim var.Ona çok iyi bakacağım." dedi.

Annesi:"O zaman Edacığım ismini ne koyalım?"

Eda:"Boncuk,olsun anneciğim." dedi

Annesi:"Tamam,kızım!" dedi.

EDA İLE BONCUK

Babası:"Canım kızım, tüyleri kar gibi bembeyaz gözleri boncuk gibi mavi.Ne güzel isim koymuşsun." dedi.

Babasıyla kedisi için küçük bir kulübe yapmaya karar verdiler.Kulübeyi en sevdiği lila rengine boyadılar ve çiçeklerle süslediler. Sonunda kulübeyi tamamladılar.Üstüne "Bocuk'un Evi" yazdılar.Eda çok yorulmuştu.Yarını ipe çekiyordu. Odasına çekildi ve mışıl mışıl uyumaya başladı.Sabah oldu onunla oynamak için sabırsızlanıyordu. Her gün okuldan döndüğünde, Boncuk'u kucaklayarak eve girdi. Onunla birlikte oyunlar oynuyor, ona en sevdiği mamaları veriyor ve birlikte bahçede güneşleniyorlardı.Eda, Boncuk'a her gün yeni oyunlar öğretiyor, ona masallar okuyordu. Eda'nın hayali artık gerçek olmuştu.Kedisiyle birlikte farklı maceralara atılıyor ve ailesiyle birlikte mutlu bir yaşam artık onları bekliyordu.

Masal Ece ARSLANTÜRK
2/E 897

ZEYNEP TATİLDE

Bugün okulumuzun son günüydü. Karnemizi alacaktık, ben de inanılmaz derecede heyecanlıydım. Bir yıl boyunca çalışmalarımın karşılığını alıp aileme gösterecektim. Hazırlanıp okuluma gittim ve karnemi aldım. Öğretmenime ve arkadaşlarıma sarılıp vedalaştım. Eve geldim ve karnemi babama gösterdim. Babam beni tebrik edip, "Bu sene çok çalıştın bu çalışmaların için sana çok teşekkür ederim." dedi. "Kızım seni bu sene tatile götüreceğim, yarından itibaren hazırlıklarını tamamla." dedi. Çok mutlu oldum, nereye gideceğiz diye sorduğumda babam "Bu sene seni Karaman'a götüreceğim." dedi. Ben büyük bir heyecanla hazırlanmaya başladım. Çok üzüldüm çünkü papağanlarım evde nasıl tek kalacaklardı? "Fıstık ve Kral nasıl tek kalacak?" diye babama sordum. Babam ise "olur mu öyle kızım, onların da canı var biz nereye onlar da oraya." dedi. Sevinçten babamın boynuna atladım.

Hazırlıklarımızı tamamlayınca sabah Kocaeli'nden yola çıktık. Yol boyunca ağaçları, dereleri, denizi, zeytin ve şeftali bahçelerini gördüm. Uzun bir yolculuktan sonra Karaman'a geldik. Dedemler bizi kapıda karşıladı. Geldiğimize çok sevindiler. Eve çıkıp etli ekmeklerimizi yedik. Babam bizi yarın yılki atlarına götüreceğini söyledi. Kardeşim ve ben yılki atlarının ne olduğunu sorduk. Babam da doğal ortamında büyüyen yabancı atlardır diye cevap verdi. Sabah heyecanla uyanıp yola çıktık. Tabelalarda yılki atlarının yazılarını gördüm, çok yaklaştığımızı anladım. Biraz gittikten sonra toprak yola gittik. Karşıdan gelen araç babama el kaldırınca babam durdu. Biz hiç yılki atı görmedik. İnsanlar yılki atlarını alıp evcilleştirmişler dedi. Babam ve biz çok üzüldük. Babam bize çocuklar buradan bir ders çıkartmamız lazım dedi. Ülkemizin doğal güzelliklerini korumamız gerekir yoksa hepsi yok olup gider dedi. Üzgün bir şekilde geri döndük. Annemin yolda telefonu çaldı. Akşama bize gelin size arabaşı yemeği yapacağım dedi. Babamda oo süper akşama ziyafet var dedi.

Halamlara gittik. Sofra kuruluydu. Eniştem "Zeynep, Arabaşı yemeğinin bir kuralı var sen onu biliyor musun?" diye sordu. Hayır dediğimde kuzenlerim Eymen ve Hatice bana güldüler. Enişteme "Nedir kuralı acaba?" dedim. "Hamuru çorbasının içine ilk düşüren bir dahaki arabaşı yemeğini o yapar." dedi. Hep birlikte başladık yemeğe, dedem hamuru çorbanın içine düşüren ilk kişi oldu. Babaannem dedeme güldü. "Arabaşı yemeği artık sende." dedi. Dedem de "Ben değil sen düşün hanım, zaten yemeği sen yapacaksın." dedi. Yemeğimizi eğlenceli bir şekilde bitirdik. Dedem "Çocuklar size çay vakti güzel bir hikaye anlatacağım." dedi. Biz de heyecanla bekledik. Dedem Eymen ve Turan'ı kucağına aldı ben ve Hatice'de karşısına oturduk. Dedem "Çocuklar size ' Karaman'ın koyunu sonra çıkar oyunu ' sözünün hikayesini anlatacağım." dedi. Merakla dedemizi dinledik. Dedem "Karamanoğlu Beyliği'ni işgale gelen düşman asker sayısı çok fazlaydı bizim askerlerin sayısı çok azdı. Karamanoğlu Beyliği'nin askerleri ne yapalım diye düşünürlerken koyun sürüsünü gördüler. Koyunların başlarına meşale bağlayıp düşmana gece yarısı sürüyü gönderdiler. Düşman da bunlar bizden sayıca çok diyerek kaçtılar." dedi dedem. Bu sözün anlamını dedem öğretmiş oldu. Tatilimizin sonlarına yaklaştığımız. Sabah erkenden vedalaşıp evimize döndük. Bu tatilim çok güzel geçti . Bir daha ki tatilimi heyecanla bekliyorum.